

Arrest

**nr. 85 567 van 2 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat E. DELVAUX, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 september 2010 en heeft zich op 10 september 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 februari 2012.

1.3. Op 5 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, Khodadadi Reza, bent een minderjarige Afghaanse jongeman van Hazara-origine. U woonde in bij uw oom, zijn vrouw en zijn kinderen in Kaboel, Dashte Barchi, Pul-e-Khosk, Qasistraat tegenover de Sima Samar school. U ging naar school van uw zesde tot uw negende waarna u ging werken bij uw oom die handel dreef in chocolade. U was een beloftevolle voetballer die trainde bij de nationale ploeg van Afghanistan. Uw vader kwam om bij een auto-ongeluk toen u drie jaar was. Uw moeder stierf een jaar later.

Uw problemen begonnen toen u Said Mina, een meisje van de Said-stam, leerde kennen in het City Center, een winkelcentrum in de wijk Shahr-e-Nau in de stad Kaboel. Na veel aandringen kon u haar uw gsm-nummer toestoppen. Na twee dagen sms'te het meisje. Gedurende de volgende twee maanden sms'ten of belden jullie elkaar op afgesproken tijdstippen.

Na twee maanden drong u aan om haar nog eens in levende lijve te zien. Jullie spraken af in het City Center waar Mina ging winkelen met haar moeder. Jullie konden niet spreken met elkaar omwille van Minas moeder. U wou haar opnieuw ontmoeten en twee weken later zag u haar toen ze ging shoppen met haar moeder en nichten. Ditmaal kon u met haar praten.

De volgende vier maanden hadden jullie telefonisch contact en zagen jullie elkaar een tweetal keren per week op weg naar school zonder te kunnen spreken met elkaar. Na die vier maanden kon u Mina overtuigen af te spreken in het warenhuis waar uw oom zijn chocolade stockeerde. De eerste keer dat jullie er afspraken hebben jullie een uur lang geknuffeld en gekust. Jullie spraken nog een tweede keer af en ditmaal sliepen jullie met elkaar.

Een maand later werd u opgebeld door Mina. Ze waarschuwde u dat ze haar maandstonden niet meer had en dat haar moeder en familie op de hoogte waren. Mina gaf u het advies om Kaboel te verlaten. U nam de waarschuwing niet echt serieus en repliceerde dat u de gevolgen van uw gedrag ging dragen. Twee weken later werd u aangevallen door vier mannen. Enkele bewakers van een dichtbij gelegen bankkantoor kwamen tussen wat u de kans gaf te ontsnappen. U vluchtte naar het huis van een vriend waar u even op uw positieven kon komen. Daarna ging u naar de shisha-bar waar u Mina opbelde om te vragen wat er gebeurd was. Mina zei dat het haar broers waren en waarschuwde u opnieuw om Kaboel te verlaten.

Later ging u naar huis waar u uw oom op de hoogte bracht van wat er gebeurd was. Hij werd kwaad en sloeg u. U ging juist aan het eten beginnen toen er hard op de deur geklopt werd. Op het laatste moment beseftte u dat het misschien uw vervolgers waren waarop u het huis ontvluchtte. De volgende morgen belde u uw oom op. Een paar uur later gaf uw oom het nummer van een smokkelaar in Herat. U vertrok met de eerste bus en verbleef een week bij de smokkelaar. U probeerde een aantal keer Mina op te bellen maar haar GSM was uitgeschakeld.

U ontvluchtte Afghanistan in januari 2010 en kwam aan in België op 10 september 2010 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u de vervolging van de familieleden van Mina.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara en een document van het Rode Kruis voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat Mina doorheen jullie relatie nogal weigerachtig staat tegenover uw voorstellen om elkaar persoonlijk te ontmoeten. Die weigerachtige houding valt perfect te verklaren door de vrees die ze heeft voor haar familie in verband met jullie geheime relatie. U verklaarde dat Mina nogal boos reageerde tijdens jullie eerste ontmoeting in het City Center (CGVS p. 11). Mina zelf verklaarde haar gepikeerde reactie door dat er mensen haar zouden kunnen herkennen en haar bezig zien met een vreemde jongen (CGVS p. 11). Na lang aandringen van uw kant deed Mina uiteindelijk het voorstel om elkaar even te spreken als ze samen met haar moeder aan het winkelen was (CGVS p. 14). **Uit het relaas van deze ontmoetingen blijkt dat ze weinig waarschijnlijk zijn. Als uit uw verklaringen blijkt hoe lastig Mina reageert tijdens jullie eerste ontmoeting omdat ze vrees heeft dat haar ouders via via te weten zouden komen dat ze gezien is met een vreemde jongen (CGVS p. 11 en 12), is het weinig waarschijnlijk dat ze zou voorstellen om elkaar persoonlijk te ontmoeten in een winkelcentrum waar haar moeder en haar nichten aanwezig zijn (CGVS p. 14). Het risico dat de familie te weten komt dat u met hun dochter afspreekt is immers zoveel**

groter als u afsprekt op een plaats waar haar familie fysiek aanwezig is. Bovendien is het weinig aannemelijk dat een meisje, die een dergelijke schrik heeft dat haar familie op de hoogte zou worden gesteld van jullie relatie, al haar nichten zou betrekken bij jullie relatie (CGVS p. 16). Hoe meer mensen het weten, hoe groter het risico dat haar vrees, dat haar familie op de hoogte wordt gesteld van jullie relatie, waar wordt.

Een maand nadat u had geslapen met Mina waarschuwt zij u dat ze haar maandstonden niet meer heeft, dat haar moeder en haar hele familie hiervan op de hoogte zijn en dat haar familie naar u op zoek is (CGVS p. 8, 16 en 17). Toch lijkt u zich niet echt zorgen te maken. U verklaarde dat u toen de link niet kon leggen tussen het uitblijven van haar maandstonden en een eventuele zwangerschap (CGVS p. 21). Nochtans had Mina u uitgelegd hoe de vork in de steel zat (CGVS p. 17, 20). U wist dus dat haar ouders op de hoogte waren van het feit dat jullie seks hadden. **Uw verklaringen dat u Mina's waarschuwing niet serieus nam (CGVS p. 9) en dat u er niet echt angstig van werd (CGVS p. 17), zijn dan ook ongeloofwaardig. U had misschien geen kennis over de gevolgen van jullie samenzijn zoals een zwangerschap of hoe haar maandstonden in dit plaatje pasten maar u wist wel degelijk dat in een Afghaanse context de gevolgen niet te overzien zijn als men voorhuwelijkse seks heeft (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Dat het feit dat Mina's ouders hiervan op de hoogte waren u niet angstig maakte en u haar waarschuwing niet serieus nam, is dus weinig waarschijnlijk.**

Vervolgens verklaarde u dat u, anderhalve week misschien twee weken nadat Mina u had gewaarschuwd Kaboel te verlaten, in elkaar werd geslagen. Na het incident belde u Mina op. Dat u Mina opbelde is op zich niet zo vreemd maar dat ze nog altijd in het bezit was van haar GSM is dat wel. U had immers verklaard dat het via die GSM was dat Mina's familie van uw bestaan afwist (CGVS p. 8). Mina's moeder had ook de berichten gezien die jullie naar elkaar stuurden en wist dus dat die GSM een belangrijk communicatiemiddel was in jullie relatie (CGVS p. 18). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de ouders, anderhalve week nadat ze te weten waren gekomen dat hun dochter seks heeft gehad, het enige middel waarmee de dochter contact kon houden met de persoon met wie ze geslapen had, namelijk haar GSM, in het bezit zouden laten van die dochter.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u geen enkele moeite heeft gedaan om te weten te komen hoe het ging met het meisje dat u zo graag zag (CGVS p. 16) en in een zeer moeilijk parket zat (CGVS p. 8 en 17). Als u echt gevoelens voor haar had zoals u beweerde (CGVS p. 22), zou men kunnen verwachten dat u meer moeite had gedaan om meer te weten te komen over haar situatie nadat u Kaboel had moeten verlaten. U verklaarde haar te hebben gebeld maar dat haar GSM uitgeschakeld was (CGVS p. 22). Als u voorgelegd wordt dat u misschien uw vrienden kon inschakelen om te zien of ze ok was, antwoordt u dat u te geshockeerd was en er niet aan dacht om dit te doen (CGVS p. 22). Nochtans zat u een week lang vast in het huis van de smokkelaar waar u weinig anders om handen had dan om na te denken over wat u gedaan had (CGVS p. 10). Ook toen u in België was ondernam u niets (CGVS p. 22). Nochtans beseft u dat de gevolgen voor Mina enorm zijn. U verklaart letterlijk dat u haar leven heeft verpest (CGVS p. 22). Ondanks dit besef informeert u opnieuw niet naar haar als u een brief schrijft naar uw oom (zie administratief dossier: inventaris documenten). Nochtans is deze brief de enige manier waarop u nog te weten zou kunnen komen hoe het met haar gaat. Van iemand die beweert dit meisje heel graag gezien te hebben (CGVS p. 16) en te beseffen dat haar leven verpest is door zijn toedoen, mag men iets meer medeleven en betrokkenheid ten opzichte van het slachtoffer verwachten.

Wat betreft het door uw advocaat en voogd naar voren geschoven profiel van alleenstaande minderjarige moet worden opgemerkt dat hier geen geloof kan aan worden gehecht. Het is immers duidelijk dat u van kindsbeen af terecht kon bij uw oom en zijn familie. Hij zorgde voor u en u kon bij hem werken in zijn chocoladehandel. Overigens had u een beloftevolle voetbaltoekomst in Kaboel, u was vijf dagen per week aan het trainen met twee verschillende voetbalploegen (waaronder de nationale ploeg), u had er tevens vele vrienden (CGVS, p.4, 6). U verklaart dat u het contact met uw oom verloren heeft omdat u uw GSM met al uw nummers heeft moeten afgeven aan de smokkelaar. De smokkelaar had u immers verteld dat 'ze' jullie opspoorde door jullie mobiele telefoons. Wie die 'ze' dan wel waren, hoe die opsporing in zijn werk zou gaan (mensen wisselen soms van GSM's) en waarom een smokkelaar zich daar überhaupt druk zou om maken is onduidelijk. Overigens lijken de meeste asielzoekers die gelijkaardige vluchtroutes namen wel nog over hun GSM en hun nummers te beschikken. Het lijkt er dan ook eerder op dat u een uitvlucht zoekt om aan te tonen dat u geen contact kunt opnemen met uw oom. Bovendien zou men - ook van een minderjarige - kunnen verwachten dat u de belangrijkste contactnummers zou opgeschreven hebben opdat u nog steeds in de gelegenheid zou zijn om uw dierbaren in Kaboel te contacteren. Dat u dit niet deed is weinig overtuigend. Bij uw beschrijvingen over hoe u contact probeerde te maken met Mina was u nochtans wel alert genoeg om uw telefoonnummer op een papiertje te schrijven en het haar te geven (CGVS p.11). Dat u er in een meer prangende situatie niet aan dacht om snel het telefoonnummer van uw oom op te schrijven toen

uw GSM opgevorderd werd is bijgevolg weinig aannemelijk. Als de smokkelaars zo bezorgd waren over het feit dat jullie konden opgespoord worden zouden ze ongetwijfeld ook bezorgd geweest zijn over het feit dat u geen contact meer zou kunnen hebben met uw familie en er begrip voor gehad hebben dat jullie snel een aantal telefoonnummers zouden opgeschreven hebben. Tijdens uw gehoor op het CGVS legt u een brief voor die u naar uw oom in Afghanistan stuurde via het Rode Kruis waarmee u wil aantonen dat u uw oom niet meer kan traceren. Dit document toont aan dat u een brief heeft gestuurd maar zegt niets over het feit of uw oom al dan niet is gevonden. Uw voogd haalt aan dat men bij de dienst Tracing van het Rode Kruis verbaasd was dat men in Kaboel niemand aantrof op het door u opgegeven adres en dat er weinig mensen in die straat bereid waren te spreken over de zaak. In eerste instantie dient hierbij worden opgemerkt dat er geen materieel bewijs in uw dossier aanwezig is van deze bevindingen, in tweede instantie werd geen geloof gehecht aan uw asielrelaas waardoor men er evenmin kan van uitgaan dat u wat uw verklaringen over uw thuisadres betreft wél oprecht zou geweest zijn. Dat men volgens uw voogd 'in die straat' weinig bereid was over 'de zaak' te spreken kan aan allerlei factoren liggen en is weinigzeggend. Zélf al zou uw oom verhuisd zijn is er geen enkele indicatie om aan te nemen dat uw oom weg zou zijn uit Kaboel. Temeer omdat u nog in contact was met uw oom juist voor uw doorreis naar Italië (CGVS p. 8) en u op dat moment maar een paar dagen van uw aankomst in België verwijderd was (zie administratief dossier: verklaring DVZ). Was uw oom op dat moment al verhuisd, had hij u dit verteld. Bovendien heeft hij een bloeiende chocoladehandel (CGVS p. 5 en 6) en een pas geboren kind (CGVS p. 7), zaken die er niet echt toe nopen om te verhuizen. Gezien de door u ingeroepen asielmotieven ongeloofwaardig worden geacht is er ook geen enkele aanleiding om te denken dat uw oom omwille van u zou hebben moeten verhuizen. Bij een terugkeer naar Kaboel kan men er vanuit gaan dat u er via uw vele vrienden in het voetbalmilieu of via andere kennissen wel zou kunnen in slagen uw oom te lokaliseren.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. Het document van het Rode Kruis werd hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie

aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten en de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij uiteraard geen materieel bewijs kan bijbrengen van zijn vrees, maar dat hij te goeder trouw in zijn verklaringen is en enkel kan aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Verzoeker betoogt dat het een vlot gemaakte conclusie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) is dat hij ook maar op enige familiale steun kan rekenen bij zijn terugkeer. Hij wijst erop dat het niet mogelijk was via 'Tracing' van het Rode Kruis zijn familie terug te vinden in Kabul en hij meent dat zij de buurt blijkbaar verlaten hebben uit vrees voor wraak van de familie van Mina. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen rekening houdende met de culturele context van de Afghaanse samenleving. Hij herhaalt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel als minderjarige niet-begeleide Afghaan zonder afdoend familiaal netwerk en besluit dan ook dat hem de hoedanigheid van vluchteling moet toegekend worden. Verzoeker gaat niet akkoord met de analyse van het CGVS omtrent de veiligheidssituatie in Kabul en hij argumenteert dat er een ongelijke behandeling is van de asielzoekers door de verschillende landen van de EU wat een schending inhoudt van de artikelen 6 en 14 EVRM.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: 'Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers', februari 2010; 'Taliban start lenteoffensief in Kaboel', De Tijd Digitaal 15 april 2012; 'Lenteoffensief taliban duidt op mislukking inlichtingendiensten', HLN.be, 16 april 2012; en 'Alle talibanstrijders die Kaboel aanvielen gedood' HLN.be, 16 april 2012.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel worden aangeduid die zouden zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49 en 49/2 van de vreemdelingenwet alsmede de uitvoeringsbesluiten aanvoert, doch niet de minst toelichting geeft op welke wijze hij deze artikelen geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van

de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan zo ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) wat betreft het door zijn advocaat en voogd naar voren geschoven profiel van alleenstaande minderjarige moet worden opgemerkt dat hier geen geloof kan aan worden gehecht omdat hij van kindsbeen af terecht kon bij zijn oom en zijn familie, (iii) het document van het Rode Kruis niets zegt over het feit of zijn oom al dan niet is gevonden, en (iv) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 april 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. Volgens verzoeker is hij zijn land van herkomst, Afghanistan, ontvlucht omwille van vervolging door de familieleden van zijn vriendin M. waarmee hij een geheime en verboden relatie had. Verzoeker

vervolgt dat hij moet vrezen voor eerwraak van de kant van de familieleden van zijn vriendin en hij wijst erop dat hij binnen de culturele context van de Afghaanse samenleving niet moet rekenen op enige bescherming van de Afghaanse autoriteiten, politie en/of actoren van justitie. Integendeel, in zoverre de voorhuwelijkse (seksuele) relatie bekend zou raken, stellen zowel hij als zijn vriendin zich bloot aan gerechtelijke vervolging, aldus verzoeker.

2.5.2. In de mate verzoeker probeert te overtuigen door te betogen dat voor jongeren van deze leeftijd het niet onwaarschijnlijk is dat zij zich niet gaan onthouden van enige verliefdheid, wijst de Raad erop dat in casu geen sprake is van "*enige verliefdheid*" maar van een voorgehouden geheime relatie van Afghaanse pubers - verzoeker was immers pas 16 jaar geworden op het ogenblik dat hij zich vluchteling verklaarde - waarbij door een éénmalige seksuele daad het meisje "*geen maandelijkse regels meer kreeg*" (gehoor CGVS, p. 8).

In aanmerking genomen de Afghaanse context, met de aldaar heersende tradities, normen, gebruiken en taboes met betrekking tot onder andere de ontmaagding voor het huwelijk, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, en verzoekers verklaringen dat M. tot de Said-stam behoorde (gehoor CGVS, p. 8), zij bang was om elkaar persoonlijk te ontmoeten omdat ze schrik had van haar familie en vader (gehoor CGVS, p. 11), zij duidelijk maakte dat hij niet meer mocht verwachten dan via de telefoon te spreken en ze bij een familie behoorde en zich moest gedragen volgens de regels van de familie (gehoor CGVS, p. 14) en het misschien wel een heel strenge familie is, maar wat betreft de manier van zich kleden en leven ze wel modern en rijk waren (gehoor CGVS, p. 19), is de Raad van oordeel dat dit onaannemelijke relaas elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve niet geloofwaardig is. Dit klemmt des te meer nu verzoekers vriendin ook op de hoogte moet geweest zijn van het feit dat zij door deze handelingen te stellen schande zou brengen over haar hele familie, de eer van de familie zou aantasten en haar eigen leven in gevaar zou brengen, zodat, gelet op het milieu waar zij zou zijn vandaan gekomen, het niet geloofwaardig is dat zij met een jongen naar het warenhuis zou zijn gegaan om daar intiem samen te zijn. Laat staan dat zij als jonge, vruchtbare vrouw in Kabul uit een streng en rijk milieu in de mogelijkheid zou zijn, zonder enig ander familielid, zich naar een voor haar onbekende plaats zou kunnen verplaatsen. Het onrealistische karakter van het relaas blijkt tevens uit verzoekers verklaring dat zijn vriendin, nadat haar moeder en de hele familie op de hoogte waren van hun relatie (gehoor CGVS, p. 17), nog in de mogelijkheid was om met hem contact op te nemen en hem te waarschuwen met haar GSM en dat hij nog in de mogelijkheid was om haar op de hoogte te brengen dat hij door haar broers in mekaar was geslagen (gehoor CGVS, p. 18). Deze gang van zaken staat haaks op de gekende gevolgen en het taboe rond seksuele betrekkingen voor het huwelijk in Afghanistan. Meer nog, het is ook ongeloofwaardig dat indien verzoekers oom op de hoogte zou zijn geweest van de relatie met het meisje, deze oom niet meer zou gedaan hebben dan hem waarschuwen of dat verzoeker in de mogelijkheid zou zijn geweest om niet te luisteren. De Raad merkt op dat een winkelcentrum, ook in Kabul, een trekpleister kan zijn voor jongeren die er lopen te flaneren en te flirten maar dat dit heel anders is dan wat verzoeker probeert voor te houden. De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers opgediste relaas en dat, in de mate al enig geloof kan worden gehecht aan de verhuis van zijn oom, dit omwille van de relatie is tussen verzoeker en Mina. Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoeker met de bijstand van zijn advocaat, voogd en het Rode Kruis niet in de mogelijkheid zou zijn om zijn oom terug te vinden vermits volgens zijn verklaringen zijn oom een belangrijke zakenman is die chocolade invoert. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker in twee voetbalploegen trainde en meespeelde. Derhalve overtuigt verzoeker evenmin met de bewering dat hij geen afdoende netwerk heeft in Kabul. Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoeker het resultaat van 'Tracing' niet heeft ingediend en zich beperkt tot de aanvraag en de verklaringen van zijn voogd tijdens het gehoor (gehoor CGVS, p. 24-25). Het motief in de bestreden beslissing dienaangaande wordt door verzoeker niet betwist. De motivering blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. Waar verzoeker nog de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel en het feit dat hij een minderjarige niet begeleidde Afghaan is, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concreet toe te lichten op welke wijze de commissaris-generaal hiermee geen rekening zou hebben gehouden. Verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan heeft bijgestaan bij de asielprocedure, hij werd op het Commissariaat-generaal gehoord in het bijzijn van zijn voogd en raadsman waarbij hij de mogelijkheid kreeg om, zoals in alle stadia van de procedure, bijkomende stukken neer te leggen en/of aanvullende opmerkingen te formuleren, het gehoor in kwestie werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en aan het einde

van de bestreden beslissing werd de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op verzoeker moet worden toegepast. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel als minderjarige niet-begeleide Afghaan, blijkt geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze blijkt uit het administratief dossier.

2.7. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te toetsen.

2.8. Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de krantenartikels van verzoeker met betrekking tot het lenteoffensief van de taliban is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij de *“Subject Related Briefing Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul”*, (update van 24 augustus 2011) blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een ‘solide verbetering’ vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor berm bommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op “high profile” doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul “asymetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd en dat er een ‘solide verbetering’ is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's) meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift ontkracht de gemaakte analyse niet vermits ook daar melding wordt gemaakt van een aanval in de diplomatenwijk, waar zich onder andere de Duitse en Britse ambassade bevinden, het presidentieel paleis en een Amerikaanse militaire basis.

2.9. Waar verzoeker ten slotte de vraag stelt waarom de commissaris-generaal in België geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers uit de stad/provincie Kabul terwijl in verschillende

landen van de Europese Unie, zoals Duitsland en Italië, wel degelijk subsidiaire bescherming wordt toegekend aan asielzoekers afkomstig uit de stad en de provincie Kabul, wijst de Raad erop dat het de taak van de commissaris-generaal is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak op individuele basis te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal dient hierbij geen vergelijking te maken met de toekenning van subsidiaire bescherming door andere landen, toekenning die door verzoeker overigens met geen enkel concreet bewijs wordt gestaafd.

In de mate verzoeker stelt dat deze *“ongelijke behandeling van asielzoekers door de verschillende landen van de EU”* een schending van artikel 6 EVRM, recht op eerlijk proces, en artikel 14 EVRM, verbod op discriminatie, betekent, wijst de Raad erop dat uit artikel 6, §1 van het EVRM, blijkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben en voornoemd artikel enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag. Wat de beweerdde schending van artikel 14 EVRM betreft stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en daarmee niet aantoont dat voornoemd artikel is geschonden. Verzoeker gaat eraan voorbij dat gelet op het voorgaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam.

2.10. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS